

Sygn. akt: I C 984/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2017 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów opłaty sądowej, kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 496,95 zł (czteryście dziewięćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów opinii biegłego i kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,

IV. zwraca powodowi J. B. kwotę 3,05 zł (trzy złote pięć groszy jako niewykorzystaną zaliczkę na koszt opinii biegłego.

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym do tutejszego Sądu dnia 25 kwietnia 2016r. powód J. B. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od P. - Oddziału (...) S.A. z siedzibą w L. kwoty 6.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 8 stycznia 2016r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto powód domagał się ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku, któremu uległ 8 stycznia 2016 roku na przyszłość.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 8 stycznia 2016r. roku do chwili obecnej utrzymują się jego konsekwencje zdrowotne w postaci silnych bólów i zawrotów głowy, bólów karku i kręgosłupa szyjnego, silnych bólów prawej ręki, szumów w uszach, nocnego drętwienia kończyn, zaburzeń snu i koncentracji oraz lęków przed jazdą samochodem. Utrzymujące się bóle głowy, karku i kręgosłupa uniemożliwiają powodowi swobodny ruch głową, a napięcie mięśni karku powoduje dodatkowy ból i cierpienie co w jego ocenie stanowi istotny dyskomfort i znacznie utrudnia wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego. W związku ze złym stanem fizycznym

pogorszyła się również kondycja psychiczna powoda. Odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku przyjęła na siebie strona pozwana, która przyznała powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 900,00 zł. Zdaniem powoda wypłacone zadośćuczynienie nie spełnia funkcji kompensacyjnej i jest niewspółmiernie niskie do doznanej szkody.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 13 czerwca 2016r. (k. 67-71) wniosła o odrzucenie pozwu z uwagi na brak zdolności sądowej pozwanego podmiotu, a z ostrożności procesowej o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na poparcie swojego stanowiska strona pozwana nadmieniła, że na podstawie całokształtu dokumentacji zebranej w aktach szkody, w tym dokumentów medycznych, wskazującej na rozmiar doznanych przez powoda obrażeń fizycznych i psychicznych ustalono wysokość zadośćuczynienia w oparciu o wszystkie okoliczności zdarzenia z dnia 8 stycznia 2016r., a zwłaszcza rodzaj obrażeń i rozmiar związanych z nim cierpień fizycznych i psychicznych, stopień kalectwa, poczucie nieprzydatności, konieczność korzystania ze wsparcia bliskich oraz krzywdę, jaką powód może odczuwać w przyszłości. Na tej podstawie decyzją w sprawie szkody nr (...)_2 z dnia 17 lutego 2016r. pozwana uznała świadczenie w wysokości 930,00 zł, tj. 900,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 30,00 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia, rehabilitacji i protezowania.

Pismem z dnia 17 czerwca 2016 roku (k. 79) pełnomocnik powoda sprecyzował oznaczenie strony pozwanej wskazując, iż jest nią (...) S.A. z siedzibą w W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 stycznia 2016 roku na ul. (...) w N. doszło do kolizji, w trakcie której kierująca samochodem osobowym marki D. o nr rej. (...) S. K. wjeżdżając z drogi podporządkowanej zderzyła się z jadącym drogą z pierwszeństwem przejazdu pojazdem kierowanym przez powoda J. B. marki N. nr rej. (...), uderzając go lewy bok i uszkadzając lewy bok i błotnik. W momencie zdarzenia kierująca pojazdem posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych w P. - Oddział (...) S.A. w L. o nr (...), które przyjęło na siebie odpowiedzialność za konsekwencje zaistniałego zdarzenia.

Dowód:

- okoliczność bezsporna,
- dokumenty w aktach szkody nr (...) zgłoszenie szkody wraz z załącznikami k. 77.

Powód przed styczniem 2016 roku nie korzystał ze świadczeń zdrowotnych w postaci leczenia w poradni ortopedycznej, neurologicznej i rehabilitacyjnej w zakresie kręgosłupa oraz narządów ruchu.

Dowód:

- karta informacyjna porady ambulatoryjnej z dnia 08.01.2016r., k. 11-12,
- skierowanie do poradni ortopedycznej z dnia 08.01.2016r., k. 13,
- historia choroby z poradni ortopedycznej, k. 14-18, 80-84,

- zdjęcia kręgosłupa i głowy, k. 20-26,

- historia choroby powoda z (...) w okresie od 09.03.2010-04.08.2016r., k. 100-123.

Wypadek z dnia 8 stycznia 2016 roku był dla powoda traumatycznym przeżyciem i wywołał u niego zaburzenia stresowe pourazowe. W chwili wypadku powód miał skończone 65 lat. W związku z wypadkiem powód musiał przez okres 1 miesiąca nosić kołnierz ortopedyczny na szyi. Do dziś powód ma dolegliwości bólowe kręgosłupa, a z tego powodu zmuszony jest zażywać leki przeciwbólowe. Wskutek wypadku powód odczuwał także lęk związany z prowadzeniem pojazdu mechanicznego i stał się w związku z tym bardziej ostrożny i uważny, lecz lęk ten nie jest na tyle silny, aby paraliżował go przed samodzielnym prowadzeniem pojazdu.

Dowód:

- przesłuchanie powoda, k. 91-92, 95

- opinia biegłego sądowego – lekarza psychiatrii - W. G., k. 157-159.

Przedmiotowy wypadek spowodował u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym - zaburzenia stresowe pourazowe w stopniu minimalnym - w wysokości 1% oraz długotrwały uszczerbek na zdrowiu fizycznym - uraz skrętny kręgosłupa szyjnego z niewielkim ograniczeniem ruchomości - w wysokości 2%. Po wypadku powód nie wymagał opieki osób trzecich.

Zaburzenia stresowe pourazowe w stopniu dość znacznym, uniemożliwiające powodowi prowadzenie pojazdu, występowały u niego przez około 2 miesiące od wypadku. Z czasem uległy one zmniejszeniu, na dzień badania, tj. 6 marca 2017r. zaburzenia te były już w stopniu minimalnie nasilonym.

Związane z wypadkiem obrażenia i urazy kręgosłupa szyjnego ograniczały powoda w codziennym funkcjonowaniu w niewielkim stopniu. Po wypadku powód odczuwał dolegliwości bólowe przez okres około 1,5 miesiąca. Obecnie, u powoda występują niewielkie ograniczenia ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa co ma związek z przebyłym urazem w wypadku komunikacyjnym, który spowodował naciągnięcie mięśni i więzadeł około-kręgosłupowych oraz zaburzenia chwijnej równowagi w odcinku szyjnym kręgosłupa.

Stan zdrowia powoda, zarówno psychiczny, jak i fizyczny w związku z doznanymi urazami i obrażeniami w wypadku komunikacyjnym nie ulegnie pogorszeniu w przyszłości. Powód nie wymaga korzystania z opieki osób trzecich, a także z czynności rehabilitacyjnych.

Dowód:

- przesłuchanie powoda, k. 91-92,95

- opinia biegłego sądowego – lekarza ortopedy - S. G., k. 134-137,

- opinia biegłego sądowego – lekarza psychiatrii - W. G., k. 157-159.

Powód pismem z dnia 18 stycznia 2016 r. dokonał zgłoszenia szkody stronie pozwanej, która wszczęła postępowanie likwidacyjne o nr (...)_2. W zgłoszeniu szkody powód domagał się kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Pismem z dnia 26 stycznia 2016 roku strona pozwana wezwała powoda do przedłożenia dokumentów tj. dalszej dokumentacji lekarskiej, rachunków za koszty leczenia. Natomiast, pismem z dnia 17 lutego 2016 roku przyznała powodowi zadośćuczynienie w kwocie 900,00 zł oraz zwrot kosztów leczenia w wysokości 30,00 zł na podstawie przedstawionej przez powoda faktury.

Dnia 7 marca 2016 roku powód wystosował wobec strony pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 29.100,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 15,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

W dniu 22 marca 2016 roku lekarz P. N. – lekarz chirurgii dziecięcej, medycyny sportowej wydał w toku postępowania likwidacyjnego opinię lekarską stwierdzając, że uszczerbek powoda na zdrowiu wynosi 4%, jednak wynika to ze stanu chorobowego powoda, na który wpływ miał wcześniejszy uraz lub choroba, co jest związane z jego zmianami zwyrodnieniowymi i spondylozą odcinka szyjnego kręgosłupa, natomiast nie ma to związku z przedmiotowym wypadkiem komunikacyjnym. W opinii lekarskiej lekarz ten uznał, że zarówno powierzchowny uraz głowy, jak i stłuczenie kręgosłupa szyjnego nie spowodowało żadnego uszczerbku na zdrowiu - dlatego przypisał powodowi 0% uszczerbku na zdrowiu w obu przypadkach.

Pismem z dnia 13 kwietnia 2016r. strona pozwana poinformowała powoda, że analiza zgromadzonej dokumentacji nie daje podstaw do zmiany wcześniej zajętego stanowiska, wobec tego przyznane powodowi dotychczas zadośćuczynienie w kwocie 930,00 zł jest stanowiskiem ostatecznym strony pozwanej.

Dowód:

- zgłoszenie szkody z dnia 18.01.2016r., k. 29-31,
- pismo strony pozwanej z dnia 26.01.2016r., k. 32-33,
- pismo strony pozwanej z dnia 17.02.2016r., k. 34-35,
- wezwanie do zapłaty z dnia 07.03.2016r., k. 36-38,
- pismo strony pozwanej z dnia 13.04.2016r. - w aktach szkody nr (...) k. 77,
- opinia lekarska mentax z dnia 22.03.2016r. k. 77

W tym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo J. B. zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony postępowania, w tym dokumentacji medycznej powoda i dokumentach znajdujących się w aktach szkody nr (...) których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Do ustalenia stanu faktycznego, szczególnie w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych powoda posłużył dowód z przesłuchania powoda. Należy mieć bowiem na względzie to, że tego typu dolegliwości jako odczuwane indywidualnie przez każdego człowieka można było ustalić jedynie w drodze przesłuchania poszkodowanego. Dodatkowo w tym zakresie Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego ortopedy S. G., oraz biegłego psychiatry W. G., na podstawie których Sąd ustalił wpływ przedmiotowego zdarzenia na sferę psychiczną i fizyczną powoda i przebieg jego reakcji na omawiane zdarzenie.

W toku postępowania Sąd posiłkował się opiniami biegłych, na podstawie których ustalił doznane przez powoda obrażenia wskutek zdarzenia z dnia 8 stycznia 2016 roku oraz ich wpływ na stan zdrowia powoda, a także rokowania co do jego stanu zdrowia na przyszłość.

W ocenie Sądu przedmiotowe opinie zostały sporządzone w sposób fachowy oraz w zgodzie ze zleceniem. Co więcej, biegli sporządzający opinie posiadali wszelkie niezbędne kwalifikacje i specjalizację z zakresu przedmiotu opinii poparte stosownym doświadczeniem zawodowym. Z tych względów Sąd uznał te opinie za wartościowy materiał dowodowy i oparł na ich treści swoje ustalenia faktyczne.

W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę również na to, że stan faktyczny w sprawie miał charakter bezsporny co do faktu zaistnienia zdarzenia drogowego, w wyniku którego powód odniósł obrażenia. Niekwestionowany charakter

miały także okoliczności dotyczące przeprowadzonego przez stronę pozwaną postępowania likwidacyjnego szkody nr (...)_2, poczynionych w trakcie tego postępowania ustaleń i wypłaconej dotychczas kwoty zadośćuczynienia w kwocie 900,00 zł.

W przedmiotowej sprawie powód J. B. domagał się pozwem zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 6.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Strona pozwana odmawiając zasadności roszczenia powoda wskazywała, że wskutek zdarzenia drogowego z dnia 8 stycznia 2016r. powód nie doznał obrażeń, skutkujących jakimikolwiek następstwami. Doznany powierzchowny uraz powłok głowy i stłuczenie kręgosłupa szyjnego miały charakter miejscowy i przemijający. Zdaniem strony pozwanej, zgłaszane przez powoda dolegliwości bólowe w związku z urazem kręgosłupa szyjnego, według lekarza orzecznika - P. N., miały związek z licznymi zmianami zwyrodnieniowymi zachodzącymi w obrębie tego narządu, a więc nie były spowodowane przedmiotowym zdarzeniem drogowym. Ponadto, jak twierdzi strona pozwana, gdyby powód odczuwał dotkliwe skutki wypadku, to kontynuowałby leczenie, dlatego albo powód nie odczuwał opisanych dolegliwości bólowych, albo zaniedbywał proces leczenia z tym związany, czym przyczynił się do powstania szkody. Również, w zakresie stanu zdrowia psychicznego powoda, strona pozwana zarzuciła, że powód nie korzystał z pomocy psychologa lub lekarza psychiatry, ani nie podjął stosownej psychoterapii, dlatego albo nie odczuwał tak dużych dolegliwości związanych ze stresem, lub nie odczuwał ich w ogóle, albo zaniedbywał proces leczenia z tym związany, czym przyczynił się do powstania szkody.

Argumentacja strony pozwanej zdaniem Sądu nie zasługuje na akceptację. Jak wynika bowiem z opinii biegłego sądowego S. G. specjalisty ortopedy-traumatologa, której wnioski Sąd przyjął za własne, powód dopełnił wszystkich czynności celem zminimalizowania następstw wypadku, brak kontynuacji leczenia oraz rehabilitacji nie miał wpływu na wynik leczenia, ani na poziom odczuwania dolegliwości bólowych. Ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa powoda ma związek z przebyтым urazem w zdarzeniu drogowym. Powód nie przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody. W trakcie leczenia stwierdzono u powoda bóle kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości. Leczenie powoda zakończono w lutym 2016r. Powód stosował się do zaleceń lekarskich i nie zaniedbywał wizyt wyznaczanych przez lekarza. Co prawda uraz wywołany zdarzeniem drogowym nałożył się na istniejące wcześniej zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, jednak wcześniej nie powodowały one żadnych dolegliwości bólowych. Dalsze leczenie powoda nie przyniesie poprawy funkcji układu ruchu i nie zmniejszy dolegliwości bólowych, dlatego nie ma wskazań do jego kontynuacji. Ponadto, ja wynika z opinii biegłego sądowego W. G. specjalisty chorób psychicznych, nie można było stwierdzić, czy podjęcie leczenia przyczyniłoby się do wyeliminowania obecnie istniejących u powoda zaburzeń stresowych pourazowych. Nie było również możliwości, w sposób jednoznaczny, określić stopnia przyczynienia się przez powoda do zwiększenia rozmiarów szkody w jego zdrowiu psychicznym. Z opinii wynika, iż regularne leczenie psychologiczne i psychiatryczne powoda tuż po wypadku niewątpliwie mogłoby przyczynić się do zmniejszenia się natężenia jego objawów stresowych pourazowych, niemniej jednak zdaniem Sądu nie można zarzucić powodowi jakichkolwiek zaniedbań w tym zakresie.

Przechodząc do uzasadnienia prawnego, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że strona pozwana odpowiada za skutki wypadku, któremu uległ powód w dniu 8 stycznia 2016 roku na podstawie art. 822 k.c. w związku z art. 415 k. c. 436 § 2 k.c., 444 §1 k.c., 445 §1 k.c. oraz przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Zgodnie natomiast z przepisem art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są

odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. W judykaturze i doktrynie utrwalili się poglądy, że przy zderzeniu pojazdów należy stosować art. 436 § 2 k.c. (por. wyrok SN z 19 września 1967 r., OSPiKA 1968, z. 9, poz. 201, z glosą aprobującą A. Rembielińskiego; wyrok SN z 17 grudnia 1984 r., IV CR 509/84, OSN 1985, nr 9, poz. 138; W. Czachórski (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 629-630; W. Dubis (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, art. 435, nb 11 i art. 436, nb 32; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2005, art. 436, nb 3).

Z kolei przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z własnej winy wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami tej odpowiedzialności są szkoda, czyn sprawcy noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tymże czynem a szkodą.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostaje, że zdarzenie z dnia 8 stycznia 2016 roku pozostaje w związku z ruchem pojazdu posiadającego ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, a szkoda jaką poniósł powód powstała w wyniku ruchu pojazdu ubezpieczonego u strony pozwanej, co także stanowiło bezsporną okoliczność. Kierująca pojazdem ubezpieczonym u strony pozwanej uznała swoją winę w spowodowaniu kolizji z dnia 8 stycznia 2016 r., co potwierdziła stosownym pisemnym oświadczeniem.

Przepis art. 444 §1 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Zgodnie z treścią przepisu art. 445 §1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Rozstrój zdrowia polega na wywołaniu dysfunkcji organizmu człowieka przez doprowadzenie do zakłócenia funkcjonowania jego poszczególnych układów i systemów. Wstrząs psychiczny doznany w skutek określonego zdarzenia może być źródłem rozstroju zdrowia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1969 r., II CR 114/69, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 lipca 2003 r., I Ca 396/03).

Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszelkie niezbędne i celowe wydatki. W szczególności będą to koszty leczenia. Dodatkowo zauważyć należy, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna.

Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym charakter doznanych przez powoda obrażeń w postaci urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego z niewielkim ograniczeniem ruchomości oraz zaburzeń stresowych pourazowych w stopniu minimalnym. Sąd miał przy tym na uwadze fakt, że przedmiotowy wypadek spowodował u powoda dolegliwości bólowe, zwłaszcza po samym zdarzeniu i przez okres około 1,5 miesiąca, jak również dyskomfort i uraz natury psychicznej związany z wypadkiem, w szczególności zaburzenia stresowe pourazowe występujące u powoda przez okres 2 miesięcy po zdarzeniu w stopniu dość znacznym, a także noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 1 miesiąca. Nie bez znaczenia jest także fakt, ustalony na podstawie opinii biegłego ortopedy oraz biegłego psychiatry, że powód wskutek omawianego zdarzenia z dnia 8 stycznia 2016 roku doznał 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu fizycznym, oraz 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, co z resztą nie było przez stronę pozwaną kwestionowane, opisane wyżej okoliczności pozostają bezsprzecznie w związku przyczynowo - skutkowym z

wypadkiem z dnia 8 stycznia 2016 roku jako jego naturalne następstwo, gdyż oczywistym jest, że wskutek uderzenia przez pojazd mechaniczny w drugi pojazd, ciało powoda zostało poddane silnemu oddziaływaniu energii kinetycznej wówczas wyzwolonej, która spowodowała doznane przez niego obrażenia.

Mając powołane powyżej okoliczności i zaprezentowaną argumentację na uwadze Sąd uznał, że roszczenie powoda w zakresie żadanego zadośćuczynienia w wysokości 6.000,00 zł. jest uzasadnione i uwzględnił roszczenie powoda w tym zakresie. W ocenie Sądu roszczenie powoda nie było wygórowane także przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconej powodowi tytułem zadośćuczynienia przez stronę pozwaną kwoty 900,00 zł, albowiem łącznie powód za doznany 3% długotrwały uszczerbek na zdrowiu otrzyma kwotę 6.900,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie Sądu taka wartość, przy uwzględnieniu starszego wieku powoda, który w chwili wypadku miał 65 lat i silnych przeżyć emocjonalnych oraz psychicznych z tym związanych, a także wreszcie ustalonego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym i fizycznym, stanowi dopiero ekonomicznie odczuwalną wartość pozwalającą powodowi na skompensowanie doznanej przez niego krzywdy i cierpień na skutek wypadku.

Na oddalenie zasługiwało z kolei żądanie powoda w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 8 stycznia 2016 roku na przyszłość znajdujące podstawę w przepisie art. 189 k.p.c. Jak bowiem wynika z ustaleń w sprawie poczynionych na podstawie opinii biegłego psychiatry oraz biegłego ortopedy, co prawda proces leczenia obrażeń powoda odniesionych na skutek przedmiotowego wypadku został zakończony i powód nie odzyska pełnej sprawności fizycznej, bowiem 2% uszczerbek na zdrowiu związany z urazem kręgosłupa szyjnego nie ulegnie poprawie w przyszłości, tym niemniej, jak wynika z powyższych opinii, stan zdrowia powoda w związku z doznanymi obrażeniami w omawianym zdarzeniu drogowym nie ulegnie pogorszeniu w przyszłości.

O odsetkach od zasądzonej kwoty za okres od 18 lutego 2016 roku do dnia zapłaty Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 481 §2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego (wynoszącej 1,5%) i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Natomiast, po myśli art. 481 §2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Ponadto Sąd miał na uwadze regulację art. 14 ust 1 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd zasądził odsetki od kwoty zadośćuczynienia 6.000,00 zł, od dnia 18 lutego 2016 roku, tj. po upływie trzydziestodniowego terminu od zgłoszenia przez powoda szkody, który upłynął w dniu 17 lutego 2016 roku, a także po dostarczeniu stronie pozwanej przez powoda wszystkich niezbędnych dokumentów umożliwiających zajęcie jej stanowiska, które zresztą strona pozwana wyraziła w decyzji z dnia 17 lutego 2016 roku. Z uwagi na

powyższe, odsetki dochodzone przez powoda za okres od dnia 27 stycznia 2016r. do dnia 17 lutego 2016r. podlegały oddaleniu z uwagi na ich przedwczesność.

O kosztach postępowania w pkt III wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu, albowiem powód uległ w bardzo nieznacznej części, wyłącznie w zakresie roszczenia dotyczącego ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z dnia 8 stycznia 2016 roku na przyszłość oraz w zakresie odsetek za okres od dnia 27 stycznia 2016r. do dnia 17 lutego 2016r. W konsekwencji Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda całość poniesionych przez niego kosztów, tj. kwotę 300 zł tytułem kosztów opłaty sądowej, kwotę 496,95 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów związanych z zaliczką na biegłego sądowego, kwotę 17,00 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów opłaty skarbowej za złożenie do sprawy dokumentu pełnomocnictwa oraz kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego zgodnie z §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym do 26 października 2016 r.

O zwrocie niewykorzystanej zaliczki na koszt opinii biegłego w kwocie 3,05 zł w pkt wyroku Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2016r. poz. 623).